
TEKSTY PRZYJĘTE

P9_TA(2022)0334

Dążenie do zrównoważonej i konkurencyjnej akwakultury w UE: dalsze działania

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 października 2022 r. w sprawie dążenia do zrównoważonej i konkurencyjnej akwakultury w UE: dalsze działania (2021/2189(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 12 maja 2021 r. zatytułowany „Strategiczne wytyczne dotyczące bardziej zrównoważonej i konkurencyjnej akwakultury w UE na lata 2021–2030” (COM(2021)0236),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 25 marca 2021 r. w sprawie planu działania dotyczącego rozwoju produkcji ekologicznej (COM(2021)0141),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 20 maja 2020 r. zatytułowany „Strategia »Od pola do stołu« na rzecz sprawiedliwego, zdrowego i przyjaznego dla środowiska systemu żywnościowego” (COM(2020)0381) oraz rezolucję Parlamentu z dnia 20 października 2021 r.¹ w tej sprawie,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 20 maja 2020 r. zatytułowany „Unijna strategia na rzecz bioróżnorodności 2030: Przywracanie przyrody do naszego życia” (COM(2020)0380) oraz rezolucję Parlamentu z dnia 9 czerwca 2021 r.² w tej sprawie,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 11 grudnia 2019 r. w sprawie Europejskiego Zielonego Ładu (COM(2019)0640) oraz rezolucję Parlamentu z 15 stycznia 2020 r.³ w tej sprawie,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE⁴,

---

¹ Dz.U. C 184 z 5.5.2022, s. 2.

² Dz.U. C 67 z 8.2.2022, s. 25.

³ Dz.U. C 270 z 7.7.2021, s. 2.

⁴ Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 22.

- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1139 z dnia 7 lipca 2021 r. ustanawiające Europejski Fundusz Morski, Rybacki i Akwakultury oraz zmieniające rozporządzenie (UE) 2017/1004¹,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/89/UE z dnia 23 lipca 2014 r. ustanawiającą ramy planowania przestrzennego obszarów morskich²,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa³ (dyrektywa ptasia),
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1099/2009 z dnia 24 września 2009 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas ich uśmiercania⁴,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i związanych z tym działań⁵,
- uwzględniając dyrektywę Rady 98/58/WE z dnia 20 lipca 1998 r. dotyczącą ochrony zwierząt hodowanych dla celów rolniczych⁶,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z 22 września 2021 r. w sprawie strategicznych wytycznych dotyczących zrównoważonego rozwoju akwakultury w UE,
- uwzględniając projekt opinii Komitetu Regionów z 1–3 grudnia 2021 r. w sprawie zrównoważonej niebieskiej gospodarki i akwakultury,
- uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawie przyszłości europejskiej akwakultury,
- uwzględniając strategię Generalnej Komisji Rybołówstwa Morza Śródziemnego Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa (FAO) na 2030 r. w zakresie zrównoważonego rybołówstwa i akwakultury w Morzu Śródziemnym i Morzu Czarnym,
- uwzględniając śródkresową ocenę otwartej metody koordynacji w dziedzinie akwakultury w UE⁷,
- uwzględniając specjalne badanie Eurobarometr 515 z 2021 r. dotyczące nawyków konsumentów w UE w odniesieniu do produktów rybołówstwa i akwakultury,

---

¹ Dz.U. L 247 z 13.7.2021, s. 1.

² Dz.U. L 257 z 28.8.2014, s. 135.

³ Dz.U. L 20 z 26.1.2010, s. 7.

⁴ Dz.U. L 303 z 18.11.2009, s. 1.

⁵ Dz.U. L 3 z 5.1.2005, s. 1.

⁶ Dz.U. L 221 z 8.8.1998, s. 23.

⁷ Komisja Europejska, Dyrekcja Generalna ds. Gospodarki Morskiej i Rybołówstwa, Study on the interim evaluation of the Open Method of Coordination (OMC) for the sustainable development of EU aquaculture [Badanie dotyczące śródkresowej oceny otwartej metody koordynacji (OMC) na rzecz zrównoważonego rozwoju akwakultury w UE], 2019.

- uwzględniając badanie zlecone przez Komisję Rybołówstwa (PECH) dotyczące wpływu pandemii COVID-19 na unijne rybołówstwo i akwakulturę, opublikowane 7 lipca 2021 r.,
  - uwzględniając swoją rezolucję z 12 czerwca 2018 r. zatytułowaną „W kierunku zrównoważonego i konkurencyjnego europejskiego sektora akwakultury: obecna sytuacja i wyzwania na przyszłość”¹,
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 grudnia 2008 r. w sprawie opracowania europejskiego planu zarządzania populacją kormoranów w celu ograniczenia coraz większych szkód wyrządzanych przez kormorany w zasobach rybnych, rybołówstwie i akwakulturze²,
  - uwzględniając art. 3, 4, 38 i 43 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
  - uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej (TUE),
  - uwzględniając art. 54 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rybołówstwa (A9-0215/2022),
- A. mając na uwadze, że wspólna polityka rybołówstwa stanowi, iż akwakultura powinna przyczynić się do utrzymania potencjału produkcji żywności na zrównoważonym poziomie w całej Unii, aby zagwarantować obywatelom Unii długoterminowe bezpieczeństwo żywnościowe, w tym dostawy żywności, a także wzrost i zatrudnienie, oraz przyczynić się do zaspokojenia rosnącego światowego zapotrzebowania na żywność pochodzenia wodnego; mając na uwadze, że wspólna polityka rybołówstwa powinna w pełni brać pod uwagę zdrowie zwierząt, dobrostan zwierząt oraz bezpieczeństwo żywności dla ludzi i pasz dla zwierząt; mając na uwadze, że kluczowe znaczenie ma zmniejszenie obciążeń administracyjnych i wdrożenie prawa Unii w bardziej efektywny sposób, który lepiej odpowiada potrzebom zainteresowanych stron;
- B. mając na uwadze, że sektory skorupiaków i akwakultury odgrywają ważną i cenną rolę w UE pod względem gospodarczym, społecznym i środowiskowym oraz przyczyniają się do poprawy jakości życia w przybrzeżnych, wewnętrznych i najbardziej oddalonych regionach UE;
- C. mając na uwadze, że bezpieczeństwo żywnościowe i środki utrzymania zapewniane przez rybołówstwo i akwakulturę mają zasadnicze znaczenie w wielu regionach przybrzeżnych, rzecznych, wyspiarskich i śródlądowych;
- D. mając na uwadze, że Europejski Zielony Ład, unijna strategia na rzecz bioróżnorodności oraz strategia „Od pola do stołu” mają na celu osiągnięcie Europy neutralnej pod względem emisji dwutlenku węgla do 2050 r. oraz zapewnienie, by systemy żywnościowe były sprawiedliwe, zdrowe i przyjazne dla środowiska w całej Unii; mając na uwadze, że akwakultura może zapewniać zdrową żywność oraz mniejszy ślad klimatyczny i środowiskowy niż niewodne rolnictwo oparte na gruntach;
- E. mając na uwadze, że w deklaracji FAO w sprawie zrównoważonego rybołówstwa i

¹ Dz.U. C 28 z 27.1.2020, s. 26.

² Dz.U. C 21 E z 28.1.2010, s. 11.

akwakultury potwierdzono, że akwakultura była najszybciej rozwijającą się globalną branżą produkcji żywności w ostatnich pięciu dekadach oraz że odpowiada za podwojenie globalnego spożycia ryb na mieszkańca od 1960 r. i w coraz większym stopniu zapewnia żywność i źródła utrzymania rosnącej populacji;

- F. mając na uwadze, że strategiczne wytyczne UE na rzecz bardziej zrównoważonej i konkurencyjnej akwakultury w UE, deklaracja FAO z Szanghaju z września 2021 r. w sprawie akwakultury na rzecz żywności i zrównoważonego rozwoju oraz Kodeks zdrowia zwierząt wodnych Światowej Organizacji Zdrowia Zwierząt z 2021 r. ustanawiają cele w zakresie dobrostanu zwierząt w akwakulturze, aby wspierać producentów i konsumentów;
- G. mając na uwadze, że według najnowszych danych (2018 r.) produkcja akwakultury w UE stanowi zaledwie 1,15 % światowej produkcji¹;
- H. mając na uwadze, że zakładanie lub rozbudowa gospodarstwa akwakultury w UE wymaga różnych koncesji i zezwoleń oraz że jest to ogólnie powolna i złożona procedura, gdzie czasami brakuje pewności prawa i ekonomicznej przewidywalności; mając na uwadze, że sytuacja ta utrudnia rozwój sektora, zniechęca przedsiębiorstwa do inwestowania i generuje nadmierne koszty dla tego sektora, a jednocześnie wspiera przywóz z państw trzecich;
- I. mając na uwadze, że w sprawozdaniu FAO z 2020 r. w sprawie światowego rybołówstwa i akwakultury stwierdzono, iż w ujęciu globalnym odsetek kobiet w ogólnej sile roboczej w akwakulturze (19 %) jest większy niż w rybołówstwie (12 %) oraz że zasadniczo kobiety odgrywają kluczową rolę w całym łańcuchu wartości rybołówstwa i akwakultury, a także są siłą roboczą zarówno w ogólnej produkcji komercyjnej, jak i rzemieślniczej; mając na uwadze, że sektor akwakultury ogólnie zatrudnia bezpośrednio ponad 74 000 osób w UE w ponad 12 000 przedsiębiorstwach²;
- J. mając na uwadze, że co czwarty produkt rybołówstwa spożywany w Europie pochodzi z akwakultury; mając na uwadze, że w latach 2018–2019 widoczna konsumpcja produktów rolnych na mieszkańca wzrosła o 2 %; mając na uwadze, że w 2019 r. UE była samowystarczalna w odniesieniu do ryb i owoców morza w 41,2 %, przy czym jedynie 10 % unijnej konsumpcji owoców morza pochodzi z akwakultury w UE, która stanowi mniej niż 2 % światowej produkcji;
- K. mając na uwadze, że niemal 70 % produkcji akwakultury w UE koncentruje się w czterech państwach członkowskich (Hiszpania, Francja, Włochy i Grecja), przy czym omułki, pstrąg, pagrus pangafer, ostrygi, labraks, karp i małże stanowią zdecydowaną większość produkcji; mając na uwadze, że nadal istnieje duży potencjał dalszego wzrostu i dywersyfikacji pod względem krajów produkujących i hodowanych gatunków;
- L. mając na uwadze, że choć prawie dwie trzecie Europejczyków spożywało produkty

---

¹ Komisja Europejska, Dyrekcja Generalna ds. Gospodarki Morskiej i Rybołówstwa, Rynek rybny UE, wydanie z 2020 r., Urząd Publikacji, 2021 r.

² Komitet Naukowo-Techniczny i Ekonomiczny ds. Rybołówstwa (STECF): sprawozdanie gospodarcze za 2020 r. na temat sektora akwakultury w UE (STECF-20-12). EUR 28359 EN, Urząd Publikacji Unii Europejskiej, Luksemburg, 2021.

rybołówstwa lub akwakultury w swoim kraju co najmniej raz w miesiącu w 2021 r., jest to tendencja spadkowa w porównaniu z 2018 r.; mając na uwadze, że w 2021 r. konsumenci byli podzieleni co do preferencji dla produktów naturalnie występujących w przyrodzie lub produktów hodowlanych, przy czym około jedna trzecia preferowała produkty naturalnie występujące w przyrodzie, jedna trzecia preferowała produkty hodowlane, a podobna grupa nie miała preferencji;

- M. mając na uwadze, że niektóre wstępne szacunki wskazują na spadek wielkości sprzedaży o 17 % i spadek całkowitego dochodu o 18 %, co ma szczególnie poważny wpływ na sektor skorupiaków;
- N. mając na uwadze, że produkcja skorupiaków w UE obejmuje głównie mięczaki, w szczególności omułki, ostrygi i małże, i jest zasadniczo tradycyjną, pracochłonną działalnością w zakresie akwakultury prowadzoną przez przedsiębiorstwa rodzinne, która jest w pełni zintegrowana ze środowiskiem lokalnym;
- O. mając na uwadze, że w strategii Generalnej Komisji Rybołówstwa Morza Śródziemnego na 2030 r. w zakresie zrównoważonego rybołówstwa i akwakultury w Morzu Śródziemnym i Morzu Czarnym stwierdzono, iż produkcja akwakultury musi zaspokajać popyt, wzrastać w sposób zrównoważony, kapitalizować innowacje, cyfryzację i wymianę wiedzy oraz zwiększać swoją atrakcyjność dla inwestycji; mając na uwadze, że w strategii stwierdzono ponadto, że monitorowanie i ograniczanie śladu środowiskowego sektora, przeciwdziałanie zmianie klimatu i zanieczyszczeniom oraz zapewnienie zdrowia i dobrostanu zwierząt mają kluczowe znaczenie dla osiągnięcia zrównoważonego rozwoju;
- P. mając na uwadze, że w sprawozdaniu gospodarczym Komitetu Naukowo-Technicznego i Ekonomicznego ds. Rybołówstwa z 2020 r. w sprawie unijnego sektora akwakultury wskazano, że prawie 80 % wszystkich przedsiębiorstw akwakultury w UE stanowią mikroprzedsiębiorstwa zatrudniające mniej niż 10 pracowników;
- Q. mając na uwadze, że w ocenie śródkresowej otwartej metody koordynacji stwierdzono, że państwa członkowskie powinny dołożyć większych starań, aby rozwijać unijny sektor akwakultury, zwiększyć jego odporność i konkurencyjność oraz zagwarantować w szczególności dostęp do przestrzeni i wody, a także przejrzystych i skutecznych ram regulacyjnych i administracyjnych;
- R. mając na uwadze, że pomimo potencjału tego sektora rozwój akwakultury w regionach najbardziej oddalonych nadal pozostaje w tyle;
- S. mając na uwadze, że w sprawozdaniu Europejskiego Centrum Monitorowania Rynku Produktów Rybołówstwa i Akwakultury w sprawie mączki rybnej i oleju z ryb z września 2021 r. wskazano, iż większość mączki rybnej w paszy dla zwierząt akwakultury jest spożywana w Azji, a w 2019 r. 34 % mączki rybnej wykorzystano w Chinach, 35 % w innych krajach azjatyckich i 9 % w Europie; mając na uwadze, że co roku odławia się 20 mln ton ryb dzikich na potrzeby żywienia zwierząt; mając na uwadze, że na globalnych rynkach materiałów paszowych akwakulturą i hodowcy zwierząt gospodarskich coraz silniej konkurują o mączkę rybną; mając na uwadze, że wyższe ceny pasz zwiększają potrzebę dalszego rozwoju alternatywnych produktów paszowych, a także wydajności pasz w celu zapewnienia rentowności produktów akwakultury o wysokiej wartości;

- T. mając na uwadze, że dokument techniczny FAO z 19 lutego 2019 r. zatytułowany „A third assessment of global marine fisheries discards” [Trzecia ocena światowych odrzutów w rybołówstwie morskim] pokazuje, że odrzuty wynoszą łącznie 9,1 mln ton, co odpowiada 10,8 % rocznych średnich połowów w latach 2010–2014;
- U. mając na uwadze, że w sprawozdaniu Europejskiego Centrum Monitorowania Rynku Produktów Rybołówstwa i Akwakultury z maja 2017 r. w sprawie akwakultury ekologicznej w UE wskazano, że produkcja akwakultury ekologicznej istotnie zwiększa się w niektórych państwach członkowskich, podczas gdy inne nadal znajdują się na wczesnych etapach rozwoju tej metody produkcji;
- V. mając na uwadze, że akwakultura jest szczególnie wrażliwa na ekstremalne zdarzenia pogodowe w korytach rzecznych i na obszarach przybrzeżnych, takie jak susze, powodzie, burze i fale, które występują coraz częściej w wyniku globalnego ocieplenia i które powodują poważne szkody dla infrastruktury akwakultury i hodowanych gatunków;
- W. mając na uwadze, że dyrektywa 2014/89/UE ustanawiająca ramy planowania przestrzennego obszarów morskich wzywa wszystkie nadbrzeżne państwa członkowskie do przedstawienia Komisji krajowych planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich „jak najszybciej, a najpóźniej do dnia 31 marca 2021 r.”;
- X. mając na uwadze, że regiony najbardziej oddalone są szczególnie narażone na niestabilne warunki klimatyczne i ekstremalne zjawiska pogodowe, które mogą zagrozić potencjałowi sektora w tych regionach;
- Y. mając na uwadze, że populacja kormoranów znacznie wzrosła; mając na uwadze, że wzrost ten powoduje poważne szkody w wielu sektorach morskich, w tym w sektorze akwakultury;
- Z. mając na uwadze, że w przyjętej 13 lat temu rezolucji w sprawie opracowania europejskiego planu zarządzania populacją kormoranów w celu ograniczenia coraz większych szkód wyrządzanych przez kormorany w zasobach rybnych, rybołówstwie i akwakulturze Parlament zaproponował kilka możliwych działań, by rozwiązać problemy stwarzane wciąż przez kormorany;
- AA. mając na uwadze, że w rezolucji zatytułowanej „W kierunku zrównoważonego i konkurencyjnego europejskiego sektora akwakultury: obecna sytuacja i wyzwania na przyszłość” zwrócono uwagę na znaczenie między innymi ograniczenia coraz większych szkód wyrządzanych przez kormorany w akwakulturze;
- AB. mając na uwadze, że podmioty działające w sektorze akwakultury i rybołówstwa otrzymują rekompensatę finansową za straty wynikające z interakcji kormoranów z rybołówstwem;
- AC. mając na uwadze, że cały sektor akwakultury w Europie będzie musiał ponosić ciężar rosnących kosztów energii elektrycznej i gazu, a perspektywy są jeszcze bardziej pesymistyczne ze względu na rosnące koszty produkcji i niepewność marketingową spowodowaną również kryzysem związanym z pandemią COVID-19;
- AD. mając na uwadze, że duzi producenci ryb i produktów rybnych w sąsiedztwie UE

planują do 2030 r. podwojenie produkcji akwakultury w porównaniu z poziomami z 2020 r., co może zwiększyć presję na produkcję UE;

- AE. mając na uwadze, że nie wszystkie państwa członkowskie w wystarczającym stopniu uwzględniają potencjał rozwoju akwakultury lub jej potencjalne skutki społeczno-gospodarcze i środowiskowe;
- AF. mając na uwadze, że roczne spożycie produktów rybnych na mieszkańca w UE jest bardzo zróżnicowane, od około 6 kg do około 60 kg; mając na uwadze, że popyt na produkty akwakultury w UE może zatem wzrosnąć w najbliższej przyszłości;
- AG. mając na uwadze, że wiele przedsiębiorstw ma trudności z utrzymaniem swojego udziału w rynku, zarówno w kraju, jak i za granicą;
- AH. mając na uwadze, że według najnowszych danych Eurostatu i FAO w 2019 r. około 76 % ryb spożywanych w UE było dziko żyjących, a 24 % pochodziło z hodowli;
- AI. mając na uwadze, że zarejestrowano jedynie 62 produkty z chronionym oznaczeniem geograficznym (ChOG) w klasie 1.7 – Świeże ryby, mięczaki i skorupiaki oraz produkty wytwarzane z nich, z łącznej liczby 1 382 produktów objętych ChOG; mając na uwadze, że procedury ochrony są w toku w odniesieniu do 14 innych produktów; mając na uwadze, że rejestr gwarantowanych tradycyjnych specjalności (GTS) zawiera tylko cztery produkty z tej klasy; mając na uwadze, że niektóre ze zwieńczonych sukcesem rejestracji dotyczą produktów akwakultury;
- AJ. mając na uwadze, że unijne fundusze rybołówstwa (Europejski Fundusz Rybacki (EFR), Europejski Fundusz Morski i Rybacki (EFMR) oraz Europejski Fundusz Morski, Rybacki i Akwakultury (EFMRA)) zapewniają wsparcie finansowe dla unijnego sektora akwakultury;
- AK. mając na uwadze, że wydostawanie się osobników z gospodarstw akwakultury może powodować zmiany genetyczne w dzikich populacjach;

Wkład akwakultury w Europejski Zielony Ład

1. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji zatytułowany „Strategiczne wytyczne dotyczące bardziej zrównoważonej i konkurencyjnej akwakultury w UE na lata 2021–2030”; uważa, że wytyczne te są kompleksowe, solidne i dostosowane do celu promowania zrównoważonej i konkurencyjnej akwakultury w UE oraz skupiają się w perspektywie długoterminowej na zrównoważonym rozwoju sektora akwakultury i na jego wkładzie w Europejski Zielony Ład; ubolewa jednak nad faktem, że są one w dużym stopniu skoncentrowane na aspektach środowiskowych i że brak im ambicji, aby pobudzić zrównoważoną produkcję i rozwój prawdziwie dobrze prosperującego i konkurencyjnego sektora akwakultury w UE; uważa, że ważne jest określenie celów ilościowych dotyczących wzrostu tego sektora w ramach wytycznych, na wzór strategii na rzecz bioróżnorodności, strategii „Od pola do stołu” i innych strategii Zielonego Ładu, które wyznaczają cele środowiskowe; wzywa państwa członkowskie i Komitet Doradczy ds. Akwakultury do wdrożenia działań zalecanych w wytycznych; wzywa Komisję do regularnego monitorowania przestrzegania tych zaleceń oraz do informowania Parlamentu na bieżąco;
2. podkreśla znaczenie właściwego i skoordynowanego wdrażania wytycznych przez

państwa członkowskie dla osiągnięcia ich celów; zwraca uwagę na znaczenie roli Komisji we wspieraniu i koordynowaniu wdrażania przez państwa członkowskie, aby zapewnić równe warunki działania dla unijnych rolników z sektora akwakultury; zachęca Komisję do stałego śledzenia wdrażania tych wytycznych i innych aktów prawnych mających wpływ na akwakulturę, takich jak rozporządzenie w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych¹, oraz, w stosownych przypadkach, do przedstawiania zmian do tego rozporządzenia i potencjalnie innych, aby usunąć przeszkody utrudniające realizację celów UE w zakresie produkcji ekologicznej, takich jak te określone w strategii „Od pola do stołu”;

3. zwraca uwagę na potencjał wkładu sektora akwakultury w osiągnięciu celów Europejskiego Zielonego Ładu oraz podkreśla potrzebę zapewnienia długoterminowego zrównoważonego rozwoju i odporności sektora, w szczególności w świetle kryzysu związanego z COVID-19; uważa, że przejście na zrównoważony system żywnościowy w Europie musi zrobić użytek z niewykorzystanego potencjału w sektorze akwakultury, ponieważ może on odgrywać dużą, a nawet większą rolę w gospodarce o obiegu zamkniętym i jako sektor zapewniający wkład netto w przekształcanie nadmiarowych substancji odżywczych w wysokiej jakości białko;
4. podkreśla, że akwakultura w UE spełnia wysokie normy pod względem jakości produktów i zdrowia zwierząt, ale nadal istnieje pole do poprawy pod względem dywersyfikacji, konkurencyjności i efektywności środowiskowej; zauważa, że akwakultura o niskim wpływie na środowisko (np. akwakultura niskotroficzna, multitroficzna i ekologiczna) oraz usługi środowiskowe związane z akwakulturą, jeśli zostaną dalej rozwinięte, mogą w znacznym stopniu przyczynić się do realizacji Europejskiego Zielonego Ładu, strategii „Od pola do stołu” i zrównoważonej niebieskiej gospodarki²;
5. wskazuje, że zgodnie z oczekiwaniami akwakultura ma wnieść wkład w zaopatrzenie w żywność i bezpieczeństwo żywnościowe przez uzupełnienie niedoboru ryb, przejawiający się tym, że UE przywozi 70 % żywności pochodzenia wodnego, co skutkuje deficytem handlowym o rocznej wartości 21 mld EUR (w 2019 r.); uważa, że akwakultura wykazuje istotny potencjał rozwoju i wzrostu, który należy zwiększać pozostając w granicach ekologicznych, tak aby mogła zapewniać zrównoważone produkty spożywcze wysokiej jakości, ograniczać naszą zależność od przywozów żywności pochodzenia wodnego oraz tworzyć więcej miejsc pracy i innych możliwości społeczno-ekonomicznych, w szczególności w regionach przybrzeżnych, ale również na obszarach wiejskich wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia solidnych, wiarygodnych, przewidywalnych, usprawnionych i przyjaznych dla biznesu ram prawnych oraz pełnego wykorzystania dostępnych zasobów finansowych w ramach EFMRA, gdyż jest to instrument finansowania specjalnie pomyślany do celów zarządzania rybołówstwem i akwakulturą w UE; wzywa państwa członkowskie do przeznaczenia wystarczających środków finansowych w ramach Instrumentu na rzecz Odbudowy i Zwiększania Odporności na wspieranie innowacji, zrównoważonego

---

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/848 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych (Dz.U. L 150 z 14.6.2018, s. 1).

² Przekształcenie niebieskiej gospodarki UE na rzecz zrównoważonej przyszłości (2021) – <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52021DC0240&from=PL>

rozwoju i odporności unijnego sektora akwakultury;

6. podkreśla, że akwakultura została rozwinięta jako konieczność społeczna, aby zapewnić stałe dostawy świeżej żywności pochodzenia wodnego w sezonach i regionach, w których nie udało się jej zapewnić dzięki połowom, i spełnia w ten sposób jedną z najważniejszych funkcji dla społeczeństwa: dostarczanie zdrowej świeżej żywności głównie na rynek lokalny lub regionalny; podkreśla w związku z tym, że ekspansja akwakultury w Europie jest silnie związana z tradycyjnymi praktykami kulturalnymi, które są mniej lub bardziej specyficzne dla ich konkretnej części kontynentu;
7. zwraca uwagę na znaczenie dokładnych danych i statystyk dotyczących produktów akwakultury, zwłaszcza w odniesieniu do konsumpcji, przywozu i wywozu, aby zapewnić osiągnięcie celów i założeń, które wyznaczamy dla tego sektora; wzywa do udostępnienia większej liczby danych w tym zakresie;
8. stwierdza, że brak równowagi w handlu zagranicznym produktami akwakultury Unii jest nie do przyjęcia zarówno z gospodarczego punktu widzenia – ze względu na wywoływany przez niego deficyt handlowy – ani z perspektywy społecznej, gdyż marnuje się w ten sposób szansę na tworzenie zatrudnienia.
9. podkreśla, że postępy w realizacji celów Europejskiego Zielonego Ładu muszą być dostosowane do zapewnienia bezpieczeństwa żywnościowego państw trzecich;
10. popiera ustanowienie nowego mechanizmu wsparcia unijnego w dziedzinie akwakultury jako innowacyjnego narzędzia udzielającego pomocy Komisji, państwom członkowskim, władzom regionalnym, przemysłowi i innym zainteresowanym stronom w opracowywaniu dalszych wytycznych i konsolidowaniu najlepszych praktyk w różnych odpowiednich obszarach; uważa, że wszystkie zainteresowane strony, w tym Parlament, należy zaangażować w tworzenie tego mechanizmu, w szczególności wszystkich członków Komitetu Doradczego ds. Akwakultury, zgodnie z art. 11 TUE, który uznaje demokrację uczestniczącą za podstawową zasadę demokracji; wzywa do nawiązania konstruktywnego dialogu ze społeczeństwem obywatelskim;
11. podkreśla, że potencjał wzrostu unijnego sektora akwakultury należy rozwijać w zrównoważony sposób, uwzględniając wszystkie trzy filary zrównoważonego rozwoju – gospodarczy, społeczny i środowiskowy; wskazuje na potrzebę posiadania sektora ukierunkowanego na rynek, również dla nowych hodowców ryb, którego ramy prawne gwarantowałyby przyciąganie inwestycji biznesowych, tworzenie i utrzymywanie dobrych warunków pracy oraz ochronę środowiska poprzez wykorzystanie zrównoważonych źródeł pasz i poprawę zdrowia wodnego, dobrostanu zwierząt i bioasekuracji, a także ograniczenie stosowania środków przeciwdrobnoustrojowych zgodnie z najlepszym dostępnym doradztwem naukowym, co sprzyja odpowiedzialnym i ostrożnym praktykom, zgodnie ze strategią „Od pola do stołu”;
12. uważa, że sektor akwakultury jest zdolny do zapewniania stałego wkładu w usługi ekosystemowe dla społeczeństwa, a akwakultura stawowa, hodowla alg i skorupiaków, mięczaków i innych bezkręgowców wodnych mogą przyczynić się do obniżenia emisyjności unijnej gospodarki i łagodzenia zmiany klimatu; podkreśla jednak, że sekwestracja dwutlenku węgla przez hodowlę alg i skorupiaków jest ograniczona w zależności od metody produkcji i wykorzystania przy odławianiu produktu; popiera zaproponowane działania w dziedzinie zmiany klimatu, ale zwraca uwagę na potrzebę

wprowadzenia wspólnej metodyki, aby mierzyć ślad węglowy poszczególnych zakładów akwakultury, oraz postuluje przeprowadzenie ocen skutków wszystkich zaproponowanych środków, w tym ich wpływu na poszczególne sektory akwakultury; wzywa państwa członkowskie do promowania, w stosownych przypadkach, skutecznych krótkich łańcuchów dostaw w celu przyczynienia się do walki ze zmianą klimatu;

13. uważa, że konieczne są inwestycje na dużą skalę za pomocą środków łagodzących i dostosowawczych w celu zapobiegania katastrofom i ekstremalnym zjawiskom pogodowym i ograniczania ich wpływu na sektor rybołówstwa i akwakultury, aby wzmocnić produktywność i odporne ekosystemy wodne oraz utrzymać korzyści dla konsumentów i dobrostanu zwierząt;
14. wskazuje, że podczas wdrażania strategicznych wytycznych należy zwrócić większą uwagę na mikroprzedsiębiorstwa i małe przedsiębiorstwa akwakultury oraz ich szczególne potrzeby;
15. wzywa Komisję do wspierania tworzenia szkoleń zawodowych dla sektora akwakultury poprzez zapewnienie środków technicznych i finansowych, aby przyciągnąć młodych ludzi i umożliwić przekwalifikowanie rybaków, co przyczyni się do tworzenia miejsc pracy w regionach przybrzeżnych i wyspiarskich tradycyjnie bardziej uzależnionych od działalności połowowej;
16. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewniania odpowiedniego wsparcia na rzecz akwakultury przyjaznej dla środowiska, na przykład akwakultury ekologicznej, akwakultury w systemie zamkniętym, hodowli glonów, skorupiaków, mięczaków i innych bezkręgowców wodnych oraz hodowli ryb w stawach i systemów zintegrowanej akwakultury multitroficznej i akwaponicznej, a także do ułatwiania takich działań i zachęcania do nich;
17. uważa, że należy wspierać rozwój systemów akwaponicznych, które są zamkniętymi systemami produkcji na gruntach łączących produkcję akwakulturową z produkcją roślinną, z wykorzystaniem materii organicznej w wodzie, zmniejszając w ten sposób skutki zanieczyszczenia spowodowanego nadmiarem materii organicznej;
18. uważa, że akwakultura słodkowodna jest bardzo ważna w wielu regionach wiejskich Europy oraz zapewnia nie tylko wysokiej jakości żywność i zatrudnienie, ale także interesujące usługi ekosystemowe; wzywa Komisję do uogólnienia stosowania terminu „żywność pochodzenia wodnego”, który jest pełniejszym sformułowaniem o włączającym charakterze, niepomijającym hodowców ryb słodkowodnych;
19. zwraca uwagę, że zwłaszcza w akwakulturze słodkowodnej drapieżniki i susze również stanowią wyzwanie, odzwierciedlone w ilości, wielkości i jakości ryb utrzymywanych w gospodarstwie rybackim, a ostatecznie mają negatywny wpływ na rentowność sektora;
20. przypomina o zapotrzebowaniu na system identyfikowania żywności w UE, który wzmocni zrównoważony rozwój sektora akwakultury i będzie odpowiadać na potrzeby konsumentów, dostarczając informacji na temat miejsca, czasu i sposobu hodowli ryb lub żywności pochodzenia wodnego oraz hodowanych gatunków, przede wszystkim aby zwiększyć bezpieczeństwo żywności, ale także umożliwić kontrolę w całym

łańcuchu zarówno unijnych produktów, jak i przywozów spoza UE, oraz zwalczać nadużycia; uważa, że system ten powinien angażować wszystkie podmioty w łańcuchu wartości, tak aby mogły one współpracować ze sobą w stosowaniu systemów cyfrowych, sztucznej inteligencji i innych innowacji technologicznych;

21. podkreśla wartość, jaką europejscy konsumenci przywiązują do oznaczeń jakości, w tym zarówno nazw pochodzenia, jak i chronionych oznaczeń geograficznych; wzywa Komisję i państwa członkowskie do zachęcania do ich stosowania w produktach akwakultury, które oferują niezbędne właściwości i spełniają wymogi określone w rozporządzeniu europejskim w sprawie jakości, na przykład w odniesieniu do ChNP Mexillón de Galicia;
22. z zadowoleniem przyjmuje zamiar Komisji, by wspierać ekologiczne modele biznesowe, takie jak te oparte na sekwestracji węgla, w celu zwiększenia zrównoważonego charakteru łańcuchów dostaw; podkreśla w związku z tym, że niektóre praktyki w dziedzinie akwakultury, takie jak hodowla omułek lub ostryg oraz polikultura stawowa, mogą być skutecznymi modelami dla przyszłych systemów jednostek emisji w kontekście systemu handlu emisjami; wzywa Komisję i państwa członkowskie do wsparcia tego typu ekologicznych przedsiębiorstw w świetle celów strategii;
23. podkreśla znaczenie stosowania opartych na dowodach norm i interwencji w celu poprawy dobrostanu ryb podczas przetrzymywania, transportu i uboju, w tym utrzymania jakości wody w granicach dobrostanu i norm środowiskowych, jako sposobu na zmniejszenie częstości występowania i rozprzestrzeniania się chorób oraz dalsze zmniejszenie potrzeby stosowania antybiotyków, które w każdym razie należy jeszcze bardziej ograniczyć; wzywa do zwrócenia szczególnej uwagi na metody karmienia w celu kontrolowania poziomów materii organicznej, zarówno w obiegu otwartym, jak i zamkniętym, w celu utrzymania i poprawy dobrych praktyk środowiskowych; podkreśla znaczenie dalszego usprawniania praktyk rolniczych zgodnie z dostępną najnowszą wiedzą naukową, aby zapewnić dobrostan zwierząt, który przyczyni się do lepszych rezultatów środowiskowych, odporności na zmianę klimatu oraz optymalizacji wykorzystania zasobów;
24. przypomina, że różne zalecenia dotyczące dobrostanu zwierząt nie mają zastosowania do sektora rybołówstwa i akwakultury ze względu na ich charakter;
25. wzywa państwa członkowskie do dalszego zachęcania do promowania hodowli alg oraz do ułatwiania stosowania i rozwoju alg jako żywności i paszy, w tym poprzez umożliwienie łatwiejszego procesu wydawania zezwoleń, bez zaniebdywania innych gatunków hodowlanych w akwakulturze; podkreśla, że w rolnictwie alg istnieje niewykorzystany potencjał tworzenia nowych miejsc pracy i świadczenia usług ekosystemowych oraz żywności i paszy bardziej przyjaznych dla środowiska; uważa, że lepsze zarządzanie populacjami alg mogłoby być do pewnego stopnia skutecznym sposobem, poza ich rolnictwem, aby pomóc w zwalczaniu eutrofizacji i usuwaniu nadmiaru azotu i fosforu z wody, a także nadmiaru węgla, jeżeli algi pozostaną w wodzie i będą mogły osadzać się na dnie morza; z zadowoleniem przyjmuje zamiar przedstawienia przez Komisję specjalnej inicjatywy na rzecz wspierania konsumpcji alg w UE; zwraca uwagę, że lepsza ochrona populacji wodorostów morskich może zapewnić usługi ekosystemowe, pełnić rolę pochłaniacza dwutlenku węgla i przyczynić się do poprawy różnorodności biologicznej;

26. z zadowoleniem przyjmuje rolę kobiet w łańcuchach wartości akwakultury i w związku z tym wzywa do zagwarantowania im godnych warunków pracy, a także do przestrzegania zasady równości wynagrodzeń dla pracowników płci męskiej i żeńskiej za taką samą pracę; uważa ponadto, że należy zwiększyć ich widoczność i reprezentację w strukturach i procesach decyzyjnych;

Główne przeszkody dla akwakultury w Unii i możliwe rozwiązania

27. wzywa Komisję i państwa członkowskie do dopilnowania, aby krajowe plany zrównoważonego rozwoju akwakultury uwzględniały główne przeszkody w rozwoju potencjału tego sektora, oraz do uznania potrzeby przydzielenia obszarów na akwakulturę poprzez odpowiednie planowanie przestrzenne; podkreśla znaczenie przejrzystego i partycypacyjnego mechanizmu, zgodnie z dyrektywą 2014/89/UE w sprawie planowania przestrzennego obszarów morskich, dla sprawiedliwego podziału przestrzeni między wszystkie zainteresowane strony, w tym istniejące i nowe łowiska oraz zakłady akwakultury, a także morskie obszary chronione i obszary ograniczonych połowów; ubolewa, że niektóre państwa członkowskie nie przedstawiły jeszcze Komisji swoich krajowych planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich pomimo terminu określonego w dyrektywie, i wzywa je do jak najszybszego przedstawienia swoich planów;
28. popiera cel Komisji, jakim jest zainicjowanie kampanii promocyjnych mających na celu zachęcenie do konsumpcji produktów akwakultury w UE, zwrócenie uwagi na akwakulturę w UE oraz dalsze wspieranie jej zrównoważonego rozwoju; podkreśla w związku z tym potrzebę kompleksowych i łatwo dostępnych informacji dla konsumentów, w tym na temat zdrowej diety, korzyści dla środowiska i innych parametrów zrównoważonego rozwoju, takich jak wpływ na klimat;
29. uważa, że miejsca produkcji akwakultury planowane i założone na otwartych wodach nie powinny pokrywać się ze strefami połowowymi ani z nimi kolidować; uważa ponadto, że sektor rybołówstwa oraz jego podmioty gospodarcze i przedstawiciele powinni być w pełni zaangażowani w ten proces;
30. zwraca uwagę, że produkcja akwakultury w UE jest nadal bardzo skoncentrowana zarówno pod względem państw członkowskich, jak i gatunków hodowanych, a zatem istnieje znaczny potencjał dywersyfikacji;
31. wskazuje, że planowanie przestrzenne stanowi jedno z najważniejszych narzędzi do stworzenia warunków wstępnych długoterminowego rozwoju akwakultury oraz powinno zapewniać odpowiednie lokalizacje do planowania akwakultury z uwzględnieniem pozostałej działalności na danych obszarach;
32. podkreśla, że rozwój akwakultury wymaga stabilnych, wiarygodnych, jasnych i prostych pod względem administracyjnym ram prawnych dotyczących wykorzystania przestrzeni i koncesji, które zagwarantują pewność i bezpieczeństwo inwestycji w tym sektorze; podkreśla, że planowanie przestrzenne powinno skutkować skutecznym i elastycznym planem, uwzględniającym stale zmieniające się środowiska morskie i słodkowodne, w których funkcjonuje akwakultura, oraz że nadmiernie restrykcyjny podział na strefy może powstrzymać inwestycje i rozwój;
33. podkreśla znaczenie pewności prawa i przewidywalności inwestycji dla

zrównoważonego wzrostu unijnego sektora akwakultury; podkreśla, że wszystkie środki przyjęte przez różne organy publiczne w państwach członkowskich muszą przyczynić się do uproszczenia terminów i procedur administracyjnych, tak aby administracja publiczna spełniała wymogi, rozwiązywała problemy na czas i unikała niepotrzebnych opóźnień w procedurach udzielania zezwoleń lub koncesji; odrzuca działania wsteczne ograniczające okres ważności koncesji lub przedłużeń i wzywa państwa członkowskie do ochrony zaufania i uzasadnionych oczekiwań posiadaczy koncesji;

34. zwraca uwagę, że jeśli chodzi o udzielanie zezwoleń i planowanie, istniejąca złożoność biurokratyczna i opóźnienia pociągają za sobą dodatkowe koszty dla potencjalnych inwestorów; wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia jasnych i przejrzystych procedur udzielania koncesji w celu mobilizowania inwestorów;
35. podkreśla, że należy nadal wdrażać otwartą metodę koordynacji, aby osiągnąć koordynację z krajowymi, regionalnymi i lokalnymi administracjami publicznymi, które mają kompetencje w sektorze akwakultury; uważa, że koordynacja ta jest bardzo potrzebna, aby usprawnić ustawodawstwo krajowe i zapewnić wytyczne dotyczące ram regulacyjnych mających zastosowanie do sektora; wzywa Komisję do opublikowania zaleceń dla poszczególnych krajów w celu zapewnienia państwom członkowskim wytycznych dotyczących rozwoju akwakultury w UE;
36. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia lepszej koordynacji w zakresie kompetencji dzielonych UE oraz koordynacji między władzami krajowymi, regionalnymi i lokalnymi;
37. podkreśla znaczenie zrównoważonych składników pasz dla akwakultury w Unii; uważa, że akwakultura może wyeliminować niedobór ryb tylko wtedy, gdy wszystkie hodowane gatunki będą zapewniać przyrost netto białka rybiego, co oznacza, że akwakultura nie będzie łowić na paszę więcej dzikich ryb z oceanów i innych jednolitych części wód, niż ich wyprodukuje; podkreśla, że na całym świecie duża część ryb wykorzystywanych do produkcji mączki rybnej i oleju rybnego jest poławiana w wyłącznych strefach ekonomicznych krajów rozwijających się; podkreśla potrzebę propagowania ekologicznie zrównoważonych białek i olejów z organizmów morskich jako paszy w formie produktów ubocznych i mięsa drobnego, innych białek i innowacyjnych rozwiązań, takich jak mączka z owadów i mikroalgi, oraz częściowego zastępowania białek i olejów z organizmów morskich alternatywami niepochodzącymi z morza, które są wynikiem zrównoważonej produkcji; wzywa Komisję i państwa członkowskie do inwestowania w badania naukowe i innowacje, aby wspierać przejście na zrównoważone i nowe źródła białka oraz zwraca się do Komisji o ocenę, czy w tym zakresie potrzebne są jakiegokolwiek zmiany legislacyjne; wzywa Komisję i państwa członkowskie do promowania zrównoważonych praktyk oraz zwiększenia zawartości procentowej niezależnie certyfikowanej mączki rybnej i oleju z ryb w paszach, a także zaznacza, że certyfikacja powinna bazować na wiarygodnych i niezależnych systemach certyfikacji środowiskowej i społecznej, które stosują kryteria oceny niskiego indeksu stanu troficznego, oraz kodeksie postępowania FAO;
38. przyznaje, że obecnie nie jest możliwe zapewnienie akwakulturze wystarczającej ilości mączki rybnej i oleju z ryb pochodzących wyłącznie z odrzutów i produktów ubocznych z przemysłu rybnego, po części ze względu na coraz większy popyt na rynku mączki rybnej; wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia zrównoważonej produkcji mączki rybnej i oleju rybnego oraz do wspólnego

zwiększenia wysiłków w zakresie badań naukowych i innowacji, aby rozwiązać problem zwiększonego popytu na rynku mączki rybnej poprzez opracowanie zrównoważonych alternatyw;

39. wyraża zaniepokojenie rosnącą liczbą fabryk mączki rybnej i oleju rybnego wzdłuż wybrzeża Afryki Zachodniej, zarządzanych głównie przez chińskie przedsiębiorstwa, których niezrównoważona produkcja powoduje problemy egzystencjalne dla rybołówstwa regionalnego i nieprzemysłowego, i w związku z tym wzywa Komisję do dopilnowania, aby pasza z takiej produkcji nie była wykorzystywana w zakładach akwakultury w UE;
40. wzywa Komisję do wykorzystania systemów cyfrowych i sztucznej inteligencji do poprawy identyfikowalności i zrównoważonego charakteru produktów akwakultury oraz do rozszerzenia identyfikowalności na wykorzystywane pasze;
41. apeluje do Komisji, aby dostrzegła znaczenie przeprowadzania ogólnounijnych kampanii informacyjnych na temat zrównoważonej akwakultury w UE oraz znaczenia produkcji z wykorzystaniem funduszy w oparciu o zarządzanie bezpośrednio, zgodnie z celami wytycznych strategicznych; wzywa państwa członkowskie i Komisję, by włączyły organizację kampanii informacyjnych i komunikacyjnych do wszystkich programów operacyjnych, zgodnie z celami wytycznych strategicznych, dotyczących poszczególnych podsektorów zrównoważonej akwakultury w UE;
42. wzywa Komisję do promowania programów w ramach unijnej polityki promocji rolnictwa, za pomocą których produkty akwakultury mogą być promowane w sposób szczególny i indywidualny; podkreśla znaczenie wykorzystania obecnego przeglądu polityki promocji rolnictwa w celu lepszego umiejscowienia promocji produktów zrównoważonej akwakultury i zachęca Komisję do wykorzystania polityki promocji rolnictwa do wspierania sektorów i podmiotów gospodarczych, które z natury przyczyniają się do osiągnięcia celów Zielonego Ładu lub przewodzą tym procesom;
43. z zadowoleniem przyjmuje jakość prac prowadzonych przez Europejskie Centrum Monitorowania Rynku Rybołówstwa i Akwakultury (EUMOFA); wzywa Komisję do przyznania EUMOFA dodatkowego ukierunkowanego finansowania na tłumaczenie sprawozdań Obserwatorium na wszystkie języki urzędowe UE, ponieważ są one często dostępne tylko w jednym lub nie więcej niż pięciu językach urzędowych UE; uważa, że takie informacje pomogą sektorowi akwakultury w uzyskiwaniu aktualnych i wysokiej jakości informacji w celu poprawy jego wyników marketingowych;
44. wzywa Komisję i państwa członkowskie do znacznego zwiększenia funduszy na badania i innowacje w sektorze akwakultury (zarówno morskiej, jak i słodkowodnej), w szczególności w nowych dziedzinach wiedzy, takich jak badania nad mikrobiomem lub naukowe monitorowanie usług środowiskowych akwakultury; wzywa państwa członkowskie do zapewnienia lub zwiększenia finansowania badań i rozwoju w sektorze akwakultury oraz do zwiększenia transferu wiedzy naukowej do sektora i innych zainteresowanych stron;
45. wzywa państwa członkowskie i ich administracje do zapewnienia szerszego wykorzystania potencjału produktów rolnych i systemów jakości żywności w odniesieniu do produktów akwakultury; przypomina o możliwości ustanowienia regionalnych lub krajowych systemów jakości, które mogą pomóc producentom

zwiększyć ich widoczność, a tym samym wyniki marketingowe i dochody;

46. podkreśla, że wiedza i innowacje (w tym wykorzystanie technologii cyfrowych) mają kluczowe znaczenie dla osiągnięcia innych celów określonych dla unijnego sektora akwakultury oraz że program ramowy UE w zakresie badań naukowych i innowacji „Horyzont Europa” stanowi istotną okazję do poczynienia postępów w tej dziedzinie;
47. wzywa Komisję do poprawy i gromadzenia informacji na temat potencjału sektora akwakultury w regionach najbardziej oddalonych poprzez analizy rentowności i informacje zwrotne, a także do zapewnienia szczególnego wsparcia przedsiębiorstwom typu start-up, które chcą pracować w tym sektorze w tych regionach;
48. wyraża zdecydowane poparcie dla innowacji i postępów w hodowli nowych gatunków akwakultury;
49. zwraca uwagę na fakt, że innowacyjny sektor akwakultury wymaga również rozwoju odpowiednich umiejętności uzyskanych dzięki promowaniu specjalistycznych programów nauczania i wiedzy na temat akwakultury (np. specjalistyczne badania weterynaryjne dotyczące ryb i szkolenia w zakresie zdrowia ryb dla podmiotów z sektora akwakultury), a także szkolenia przez całe życie rolników w zakresie innowacyjnych podejść do sektora akwakultury;
50. wzywa Komisję do dalszych prac nad wyrównaniem warunków działania dla akwakultury w UE w stosunku do producentów z państw trzecich poprzez przegląd międzynarodowych umów handlowych i ewentualne podpisanie nowych umów w przyszłości w odniesieniu do przywozu produktów, które nie mają takiego samego dostępu do rynku, zrównoważenia środowiskowego i społecznego lub norm w zakresie dobrostanu ryb, jak te produkowane w UE, w tym poprzez aktualizację przepisów dotyczących lepszego wdrażania etykietowania żywności pochodzenia wodnego; uważa, że w szczególnych przypadkach takich jak etykietowanie kawioru należy przeprowadzić przegląd ram prawnych dotyczących informacji dla konsumentów; wzywa Komisję do przeanalizowania, za pomocą oceny skutków, włączenia zrównoważonych sektorów akwakultury do unijnego mechanizmu dostosowywania cen na granicach z uwzględnieniem emisji CO₂, aby stworzyć zachęty dla europejskiego przemysłu i partnerów handlowych UE do obniżenia emisyjności ich przemysłu na rzecz środków wykonawczych, które w pozytywny sposób przyczynią się do ograniczenia emisji gazów cieplarnianych z myślą o osiągnięciu neutralności klimatycznej, a tym samym wspierania unijnej i globalnej polityki klimatycznej w kierunku neutralności pod względem emisji gazów cieplarnianych, bez dyskryminacji lub ukrytego ograniczenia handlu międzynarodowego;
51. przypomina o możliwościach zwiększenia przez sektor handlu produktami akwakultury, zwłaszcza w krajach i regionach, w których spożycie tych produktów jest niskie;
52. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wspierania wiedzy naukowej na temat dobrostanu ryb, promowania najlepszych praktyk w akwakulturze dotyczących dobrostanu ryb oraz promowania utworzenia unijnych ośrodków referencyjnych do spraw dobrostanu ryb; podkreśla, że dobre praktyki w zakresie dobrostanu zwierząt stanowią najlepszy krok zapobiegawczy, aby zmniejszyć zapotrzebowanie na leki oraz zapewnić zdrowie i dobrostan ryb; zachęca do dalszego wykorzystywania technologii i innowacji, aby rozwiązać problem chorób w bardziej ukierunkowany sposób,

zmniejszając ilość potrzebnych leków; podkreśla potrzebę poprawy dostępności leków weterynaryjnych, w razie potrzeby w sektorze akwakultury;

53. zaleca, aby na podstawie najnowszej wiedzy naukowej Komisja opracowała wnioski ustawodawcze o potrzebach ryb i innych zwierząt wodnych oraz o metodach ich transportu w celu zminimalizowania ich cierpienia podczas przewozów; podkreśla, że nowe przepisy powinny obejmować szczegółową listę kontrolną na potrzeby planowania i przygotowania transportu, szczegółowe przepisy dotyczące parametrów jakości wody, gęstości, obchodzenia się ze zwierzętami podczas załadunku i wyładunku oraz kontroli dobrostanu zwierząt po przewozie; apeluje do Komisji, aby aktualizowała swoje wytyczne zgodnie z najnowszą wiedzą naukową i by były one zgodne z rozporządzeniem (WE) nr 1/2005; wzywa do wprowadzenia szczegółowych wymogów dotyczących transportu ryb w celach handlowych; podkreśla ponadto, że należy zapewnić specjalne szkolenia i certyfikację w zakresie transportu ryb;
54. popiera zwiększenie zdolności programu Copernicus oraz europejskiej sieci informacji i obserwacji środowiska morskiego w zakresie obserwowania, modelowania i prognozowania, zarówno na lądzie, jak i na morzu, aby lepiej przewidywać skutki ekstremalnych zdarzeń pogodowych, na które szczególnie wrażliwe są zakłady akwakultury;
55. podkreśla znaczenie odpowiedniego szkolenia zarówno dla właściwych organów, jak i rolników, w zakresie sposobów ograniczenia wpływu praktyk akwakultury na środowisko oraz zapewnienia przestrzegania wysokich standardów w zakresie dobrostanu i zdrowia zwierząt;
56. wzywa Komisję do przygotowania wniosku dotyczącego unijnego planu zarządzania zasobami kormoranów, który mógłby w odpowiedni i definitywny sposób rozwiązać problem, z jakim boryka się sektor akwakultury od wielu lat, w oparciu o najlepsze dostępne opinie naukowe oraz doświadczenia i praktyki już przetestowane w państwach członkowskich; nalega, aby plan ten został opracowany z myślą o skutecznym łagodzeniu i kontrolowaniu ich wpływu na gospodarstwa akwakultury, aby zmniejszyć skutki gospodarcze, środowiskowe i społeczne dla produkcji i różnorodności biologicznej; podkreśla, że plan powinien zawierać wykaz kwalifikujących się środków dotyczących rozwiązań zapobiegawczych w zakresie współistnienia oraz odpowiednich rekompensat za straty oraz środki finansowane z funduszy unijnych lub krajowych; podkreśla, że kluczowe znaczenie ma wsparcie finansowe dla dostosowanych do potrzeb badań mających na celu znalezienie i przetestowanie środków zapobiegawczych, ale również umożliwienie właściwego monitorowania, w tym rejestrowania i analizowania skutków podjętych środków; wzywa państwa członkowskie do wdrożenia tych środków w poszczególnych przypadkach na szczeblu lokalnym oraz do składania co roku Komisji sprawozdań z realizacji planu, w tym ze skuteczności wybranych środków; wzywa Komisję, aby co pięć lat oceniała unijny plan zarządzania kormoranami czarnymi i składała sprawozdania Parlamentowi; wzywa Komisję do przygotowania, w ramach natychmiastowego działania, wytycznych dotyczących sposobu stosowania odstępstw przewidzianych w art. 9 dyrektywy ptasiej oraz do oceny potrzeby zmiany obowiązujących przepisów, w przypadkach gdy środki zapobiegawcze okazały się niewystarczające, a skutki finansowe i społeczne nie pozwalają na rozwiązania w zakresie współistnienia, zgodnie z najlepszymi opiniami naukowymi;

57. wzywa Komisję i państwa członkowskie do uproszczenia procedur udzielania koncesji oraz do podjęcia dalszych wysiłków i zapewnienia dodatkowej pomocy niezbędnej do umożliwienia użytkownikom EFMRA dostępu do finansowania;

Akwakultura ekologiczna

58. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji w sprawie planu działania dotyczącego rozwoju produkcji ekologicznej oraz 23 działania zawarte w załączniku do niego; wskazuje, że akwakultura ekologiczna musi odgrywać kluczową rolę w planowanym wzroście sektora akwakultury ze względu na swój ogromny, niewykorzystany potencjał rozwoju, zgodnie z planem przejścia na zrównoważony system żywnościowy w Europie, oraz że należy udzielić jej wsparcia za pośrednictwem EFMRA;
59. zgadza się, że akwakultura ekologiczna ma potencjał, ale podkreśla różnice w produkcji ekologicznej akwakultury w poszczególnych państwach członkowskich;
60. zgadza się z celem znacznego rozwoju akwakultury ekologicznej do 2030 r. bez określenia konkretnej wartości procentowej w tym planie, gdyż jest to stosunkowo nowy sektor, a jego wzrostu nie można łatwo przewidzieć; zachęca jednak państwa członkowskie do wyznaczenia celów, w stosownych przypadkach, z uwzględnieniem ich wiedzy na temat specyfiki lokalnej i regionalnej oraz rozwoju sytuacji na rynku; wskazuje, że chociaż akwakultura ekologiczna w UE doświadczyła wzrostu w hodowli pewnych gatunków i w niektórych krajach w ostatnich latach (w tym łososia w Irlandii oraz omułek w Danii i Irlandii), popyt na akwakulturę ekologiczną w UE nie jest pewny, a ponadto wyniki gospodarcze akwakultury ekologicznej są nadal niewystarczające w niektórych obszarach;
61. uważa, że zrównoważona akwakultura ogólnie, a akwakultura ekologiczna w szczególności, będzie odgrywać kluczową rolę w osiągnięciu ambitnego celu UE dotyczącego Europy neutralnej pod względem emisji dwutlenku węgla do 2050 r. dzięki redukcji emisji gazów cieplarnianych i przyczynieniu się do łagodzenia zmiany klimatu, zapewniając jednocześnie dodatkowe korzyści dla środowiska i różnorodności biologicznej;
62. wskazuje, że zrównoważona akwakultura w ujęciu ogólnym oraz w szczególności akwakultura ekologiczna mogą pomóc w zaspokajaniu popytu konsumpcyjnego na zróżnicowaną żywność wysokiej jakości produkowaną w sposób, który chroni środowisko i zapewnia dobrostan ryb, tym samym wypełniając lukę między popytem i podażą produktów rybołówstwa w UE oraz zmniejszając presję wywieraną na dzikie stada ryb;
63. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby w ramach krajowych planów zrównoważonego rozwoju akwakultury przeanalizowały główne przeszkody w rozwoju akwakultury ekologicznej i zaproponowały odpowiednie środki; wzywa ponadto państwa członkowskie, aby w oparciu o ocenę skutków *ex ante* włączyły rozwój akwakultury ekologicznej do celów zmienionych wieloletnich krajowych planów strategicznych dotyczących akwakultury; uważa, że EFMRA należy wykorzystać do promowania zrównoważonych praktyk w akwakulturze, w tym produkcji ekologicznej, oraz do udzielania wsparcia w okresie dostosowawczym, co zapewniłoby równe warunki działania względem innych rolników ekologicznych;

64. podkreśla potrzebę zwiększenia wsparcia na rzecz badań naukowych i innowacji w obszarze alternatywnych źródeł substancji odżywczych, leczenia, hodowli i dobrostanu ryb w akwakulturze; uważa, że konieczne jest promowanie inwestycji w dostosowane systemy polikultury i akwakultury multitroficznej oraz promowanie działań w dziedzinie wylęgarni i podchowalni dla niedojrzałych organizmów hodowanych ekologicznie; z zadowoleniem przyjmuje otwartą metodę koordynacji wymiany najlepszych praktyk i innowacji w akwakulturze ekologicznej;
65. podkreśla, że innowacje, w tym różne rodzaje akwakultury, rozwinęły się od czasu przyjęcia rozporządzenia w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych; wskazuje w związku z tym, że niektóre przepisy, takie jak przepisy dotyczące reprodukcji, są słabo przygotowane, by opracowywać nowe innowacyjne i zrównoważone metody akwakultury; wzywa Komisję do dokonania odpowiedniej oceny tego rozporządzenia i przedstawienia niezbędnych zmian;
66. wzywa Komisję, by przeanalizowała sposób interpretowania, wdrażania i monitorowania przepisów w sprawie akwakultury ekologicznej w każdym państwie członkowskim; wzywa Komisję do opublikowania – na podstawie wyników tej analizy – wytycznych dla państw członkowskich, jednostek certyfikujących i hodowców ryb, by zmniejszyć niejednorodność wdrażania rozporządzenia w sprawie produkcji ekologicznej;
67. wzywa Komisję, by rozważyła ponowne zezwolenie nowym podmiotom w sektorze akwakultury ekologicznej na zaspakajanie 30 % dziennego zapotrzebowania mączką rybną i olejem z ryb z mięsa drobnego z akwakultury nieekologicznej lub mięsa drobnego z ryb poławianych do spożycia przez ludzi, a pochodzących ze zrównoważonych produktów rybołówstwa z UE, na pięcioletni okres przejściowy, gdyż taka decyzja miałaby pozytywny wpływ na gospodarkę o obiegu zamkniętym, a jest koniecznym środkiem wsparcia wobec niewielkiej dostępności i wysokich cen paszy ekologicznej; wzywa Komisję do rozważenia wykorzystania również gatunków (w przypadku których tarło może nie odbywać się naturalnie w Europie), dla których indukowana reprodukcja odbywa się z wykorzystaniem ekstraktów przysadki, gatunków stosowanych w praktykach polikulturowych w celu wykorzystania innych nisz troficznych w środowisku hodowlanym, przyczyniając się w ten sposób do sekwestracji dwutlenku węgla, łagodzenia eutrofizacji, zwiększenia ogólnej produktywności stawów i zmniejszenia ilości ładunku substancji biogenych w hodowli ryb;
68. zwraca uwagę na potrzebę wprowadzania równych warunków działania dla unijnych rolników ekologicznych w całej Unii, a także w stosunku do przywożonych produktów ekologicznych, przez zapewnianie takich samych zasad, wsparcia i zharmonizowanych metod leczenia chorób stosowanych w akwakulturze ekologicznej i ekologicznej hodowli zwierząt gospodarskich;
69. przypomina, że w rezolucji Parlamentu zatytułowanej „W kierunku zrównoważonego i konkurencyjnego europejskiego sektora akwakultury: obecna sytuacja i wyzwania na przyszłość” zaproponowano 92 działania mające na celu uwolnienie potencjału akwakultury w UE poprzez: uproszczenie procedur administracyjnych; zapewnianie równości w stosunkach z innymi sektorami; wzmocnienie konkurencyjności unijnej akwakultury w Unii i poza jej granicami; udoskonalenie informacji dla konsumentów; zapewnienie dobrostanu zwierząt i dostępności produktów weterynaryjnych;

kontynuowanie lepszych kampanii promocyjnych i lepszej komunikacji; wspieranie badań i innowacji; promowanie szkolenia i zatrudnienia; poprawę zrównoważonego charakteru sektora akwakultury w UE; zapewnianie odpowiedniego finansowania za pośrednictwem EFMR i innych funduszy strukturalnych; oraz osiągnięcie harmonijnej symbiozy z rybołówstwem; wzywa Komisję do ścisłej współpracy z państwami członkowskimi w celu wdrożenia tych działań;

70. zwraca uwagę, że konflikt między rybołówstwem a akwakulturą nie ma sensu w obecnym kontekście, w którym rośnie popyt na produkty morskie, podczas gdy presja na populacje dzikich ryb stopniowo zaczyna się zmniejszać w Unii, i podkreśla, że te dwa rodzaje działalności wzajemnie się uzupełniają;
71. podkreśla, że współpraca między akwakulturą, z jednej strony, a sektorem konserw i przetwórstwa, z drugiej strony, może przynieść znaczną wartość dodaną dla produktów akwakultury, jeżeli współpraca będzie prowadzona w synergii i będzie sprzyjać obu rodzajom działalności;

o

o o

72. zobowiązuje swoją przewodniczącą do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządów i parlamentom państw członkowskich, jak również komitetom doradczym w zakresie polityki rybołówstwa.